

На Рівненщині налагодили виробництво переносних печей для армії

Здолбунівське вагонне депо «Львівської залізниці» почало випуск переносних опалювальних печей для потреб армії. Про це сказано в повідомленні Рівненської обласної ради. Для виготовлення печей у вагонному депо використовують повітряні резервуари від списаних вагонів, такі печі можуть працювати на дровах і на рідкому паливі, вага пічки-«буржуйки» — близько 20 кг. Перша партія печей до кінця поточного тижня буде відправлена в зону АТО.

Проти Савченко готують нову справу за «незаконне перетинання кордону» Росії

Російська Федерація хоче судити Надію Савченко за ще однією статтею — за незаконний перетин кордону. Про це заявили адвокати льотчиці, яку силою доставили в Росію, а потім звинуватили у вбивстві двох журналістів.

11

Відомості.інфо
№42 (734)

30 жовтня - 5 листопада 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

Суспільство

Зрадників потрібно шукати у вищих ешелонах влади, а не серед солдатів 51-ї ОМБр

Олександр просив не вказувати його прізвища. Нещодавно разом із іншими побратимами він повернувся у відпустку із зони АТО, де перебував із перших днів у складі Володимир-Волинської Празько-Перекопської 51-ї ОМБр. У повсякденному житті цей молодий чоловік видобуває вугілля на одній із шахт Нововолинська. Та коли прийшла повістка, пішов захищати Батьківщину. Як і більшість із учасників АТО, сподівається, що не доведеться повертатися на війну, але поки продовжує нести службу в лавах ЗСУ.

Після двогодинного обстрілу знову настала тиша. Солдати, втомлені й ослаблені, присіли перепочити, очікуючи наступної канонади з мінометів, гаубиць та іншої важкої артилерії.

— Хлопці, підкріплення прибуло, — гукнув один із бійців. — Ходимо перекусимо.

Знову з нехитрими пожитками до військовослужбовців 51-ї ОМБр завітав місцевий священик Московського патріархату. Він майже щодня приїздив до них і привозив їжу, розмовляв із ними, підбадьорював як міг і молився, щоб усі вони повернулися живі та неушкоджені. Адже на них чекали вдома батьки, дружини, сестри та діти, які також зверталися до Всевишнього з тими ж проханнями. На жаль, не всім судилося повернутися. Чимало захисників України поповнило небесне військо. Але вони назавжди лишаються у наших серцях.

— Я не хочу вказувати свого прізвища, так як бували випадки, коли вороги дізнавалися про тих, хто воює на Сході, й погрожували близьким, повідомляли про те, що боєць опинився у полоні, та вимагали грошей, та й просто могли у телефонному режимі тероризувати. Був випадок, коли викрали усю сім'ю.

ЯКБИ НЕ ВОЛОНТЕРИ, МИ Б ВІЙНУ ПРОГРАЛИ

Після Рівненського полігону нас відправили у Миколаїв, — розповідає Олександр. — А звідти — у Дачне, що між Дніпропетровськом і Донецьком. Там розташовувалася наша база. Далі маршрут пролягав до Оленівки, звідти — до Новомихайлівки, де стояли на блокпостах. Там було тихо. Та коли потрапили до Мар'їнки, почався обстріл. Нас обстрілювали спочатку по три рази на день, а потім і частіше. Стріляли з мінометів, автоматів, гаубиць і ще з якоїсь артилерії, яку ми не могли розпізнати. Після неї залишалися тільки воронки, у яких могла сховатися людина. Інколи хлопці не могли голови підняти: обстріли не вщухали по кілька годин. Та коли наставала тиша, намагалися щось перехопити поїсти. У забезпеченні продовольством дуже допомагали

волонтери. Якби не вони, ми б війну програли. Також кілька десятків кевларових касок, протишкільних окулярів, бронезилетів привезли журналісти «Магнолії-ТВ». Волонтери з Одеси забезпечували нас не тільки продовольством, а й найбільш необхідним — медикаментами, серед яких були препарати з Європи та Ізраїлю. Фахівці, які розумілися на цьому, казали, що це — надсучасні медикаменти, яких у МО немає. Пам'ятаю, як одного бійця поранило в руку. Фельдшер у такому випадку не накладав джгут, а перемотував бинтом, привезеним волонтерами. Кров одразу зупинилась. Ще був випадок, коли солдат осколком поранило в голову. Невеличка ділянка шкіри аж загорнулася. Медик обробив рану ліками, які привезли одесити, і боєць зібрався далі в бій. Але йому не дозволили і відправили у госпіталь.

Люди у лікарню постійно несли гостинці для солдатів. А деякі називали бандерівцями та звинувачували нас у війні.

Допомагало та підтримувало місцеве населення. Люди ділилися з нами чим могли. Не всі, правда. Були такі, що казали: «Чого ви сюди прийшли, бандери? Якби не ви, то всього цього не було б». Пам'ятаю, як потрапив у Дніпропетровську лікарню, бачив, як мешканці міста постійно несли туди печиво, цукерки, фрукти, домашню випічку. Потік таких гостинців солдатів. Підтримка людей була дуже сильна. Усі дякували нам і бажали швидкого одужання та повернення додому. В такі моменти на очі навертали сльози. Це було настільки приємно, що народ підтримує армію. Та було й таке, що, прогулюючись по місту, чули образливі слова. Ідемо якимось із хлопцями,

неголені, а назустріч дві жінки, й, дивлячись нам прямо у вічі, з ненавистю кидають: «О, бандеровці пошли. Чего вам здесь надо?». Але таких мало зустрічали. В основному настроєні проросійські люди були у Луганську та Донецьку. Хоча, як я казав, і там є немало патріотів.

Додому я дзвонив два рази в день — зранку та ввечері, щоб дати про себе знати, що живий. Про те, що тут відбувається, не розповідав. Мама та дружина і так переживали за мене.

ВОЛОДИМИР-ВОЛИНСЬКА 51-А ОМБР ПРОЯВИЛА СЕБЕ ГЕРОЇЧНО. НІХТО З БІЙЦІВ НІКОГО НЕ ЗРАДИВ. ЗРАДНИКІВ ПОТРІБНО ШУКАТИ У ВИЩИХ ЕШЕЛОНАХ

Нашу Володимир-Волинську 51-ю ОМБр розкидали по усьому Донбасу. Не можу зрозуміти, чому ті сьогодні розформовують? І чому керівництво у МО вважає нас зрадниками? Ми нікого не зрадили. Бійці чесно виконували свій обов'язок перед Вітчизною. Зрадників потрібно шукати у вищих ешелонах. Хочу сказати, що нас не готували до війни. Коли відправили у Донбас, нам сказали, що ми їдемо у Полтаву захищати кордони України. І лише коли потяг прибув на місце, то зрозуміли, куди нас привезли. Що нас чекало попереду — ніхто не знав. Адже війни, як нам було сказано, тут немає. І ті хлопці, які загинули просто у будь-яку палату і частував гостинцями солдатів. Підтримка людей була дуже сильна. Усі дякували нам і бажали швидкого одужання та повернення додому. В такі моменти на очі навертали сльози. Це було настільки приємно, що народ підтримує армію. Та було й таке, що, прогулюючись по місту, чули образливі слова. Ідемо якимось із хлопцями,

валися сепаратистами. Я не можу стверджувати, що саме він зраджував солдатів, але такої думки приримувалася більшість. Бійцями нашої бригади було взято у полон вісім чеченів. Це були вісімнадцятирічні хлопці, які прийшли за гроші вбивати. Також у полон до нас потрапили «заблудлі солдати» РФ, яких показували по всіх телеканалах. Перед тим їхню колону розбила наша бригада. Живими залишилися лише вони, а також один важкопоранений боєць, який дуже обгорів. Його одразу переправили у Санкт-Петербург. Це тільки одиничний прояв героїзму військовослужбовців 51-ї ОМБр, із якими я служив. А скільки ще тих, які проявили себе у бою! І чомусь про них ніхто не говорить. І лише про тих сорок солдатів, які відступили на російську сторону. Та вони нікого не зраджували. І чому вони так вчинили — питання швидше до керівництва.

ВІД ЗВУКІВ САЛЮТІВ ПОРАНЕНІ ВІЙСЬКОВІ ХОВАЛИСЯ ПІД ЛІЖКА

Там, на лінії фронту, ми знали, за що боремося. На собі відчули свист куль, що не втихав інколи цілими днями. Ночували просто неба, ілі з одного казанка, рятували поранених товаришів, дивилися в очі смерті. Було страшно. І це нормально. Бо не боїться тільки дурень. Цей подих війни кожен із бійців відчуває на собі і сьогодні, і відчуватиме ще довго, якщо не до кінця життя. Перебуваючи у Дніпропетровській лікарні, бачив, як поранені хлопці ховалися під ліжка, коли чули звуки феєрверків, як здригалися від несподіваного шуму. Я також не був винятком, і, коли ввечері на вулицях міста лунали салюти, мимоволі лякався. Інколи бачу сни, у яких захиляюся кров'ю. Від них прокидаюся у холодному поту й довго не можу заснути.

Зараз я у відпустці. Не знаю, коли доведеться знову повертатися. Сподіваюся, що все ж таки політики домовляться і ця бійня зупиниться. Але між хлопцями ходять чутки, що якщо і вщухне війна, то тільки на зиму, а на весну обіцяють знову відновити бої. А ще з кожним днем гасне надія на те, що ми відстоємо наші права, нашу незалежність. Коли подивився по телебаченню сюжет про айдарівців, які привезли у прокуратуру Києва лікаря, котрий планував застосовувати етаназію пораненим військовослужбовцям України, і їх заарештували, потім уночі судили, а його відпустили, віра в те, що ми воюємо за нову країну, почала згасати. І це не тільки у мене. Я вже не кажу про котли, в яких загиноу багато патріотів. Хочеться, щоб нарешті вже запанував мир. Війна — це страшно. І дай Бог, щоб вона швидше закінчилася.

Жанна МАРКОВСЬКА

Німецька спілка передала Луцьку три автомобілі швидкої допомоги

Ще навесні міський голова Микола Романюк зустрівся з головою німецької спілки «Мости дружби в Україну» Карлом-Германом Крогом. Тоді ж клопотав про придбання і передачу нашому місту карет швидкої допомоги. Тож на прохання міського голови у вересні три спеціалізовані автомобілі прибули до Луцька. Спілка «Мости дружби в Україну» підтримує тісні контакти з містом Луцьком у сферах культури, освіти, науки, медицини. Голова спілки професор Карл-Герман Крог багато допомагає Луцьку й області, тож йому надано звання «Почесний громадянин Волині».

Після розмитнення машини були розподілені серед лікувальних закладів міста для надання невідкладної медичної допомоги дорослим і дітям. Один із автомобілів отримав Луцький гарнізонний військовий госпіталь, ще два найближчим часом буде передано Луцькій міській дитячій полклініці.

На Волині батько із сином розв'язали конфлікт за допомогою ножа

У результаті один потрапив на операційний стіл, а другий — у міліцію.

До нововолинської лікарні з ножовим пораненням доставили 55-річного місцевого жителя. У справу довелось втрутитися правоохоронцям. З'ясувалося, що тілесні ушкодження потерпілий отримав за місцем проживання. У господаря виник конфлікт із 31-річним сином. Коли всі словесні аргументи у молодика скінчилися, він ударив батька ножом.

Слід відзначити, що чоловік раніше притягувався до кримінальної відповідальності за вчинення розбійного нападу. Правоохоронці відкрили кримінальне провадження. Триває досудове розслідування.

СЗГ УМВС України у Волинській області

Державтоінспекція закликає пішоходів бути обережними

Аби знизити рівень травматизму, ДАІ нагадує пішоходам кілька основних правил руху (згідно з п. 4 ПДР) в умовах недостатньої видимості.

За межами населених пунктів пішоходи, які рухаються узбіччям чи краєм проїзної частини, повинні йти назустріч руху транспортних засобів. Особи, які рухаються узбіччям чи краєм проїзної частини в інвалідних колясках без двигуна, ведуть мотоцикл, мопед або велосипед, повинні пересуватися в напрямку руху транспортних засобів.

У темну пору доби та в умовах недостатньої видимості пішоходи, які рухаються проїзною частиною

чи узбіччям, повинні виділити себе, а по можливості мати на зовнішньому одязі світловідбивні елементи

для своєчасного їх виявлення іншими учасниками дорожнього руху.

Рух організованих груп людей дорогою дозволяється тільки в напрямку руху транспортних засобів колоною не більш як по чотири особи в ряду за умови, що колона не займає більше половини ширини проїзної частини одного напрямку руху. Попереду і позаду колони на відстані 10–15 м із лівого боку повинні бути супровідники з червоними прапорцями, а у темну пору доби та в умовах недостатньої видимості — із засвіченими ліхтарями: спереду — білого кольору, позаду — червоного.

Правоохоронці затримали спритника, який обкрадав автомобілі

Зловмиснику доведеться постати перед судом. За скоєння крадіжки волинянину загрожує до трьох років позбавлення волі.

До чергової частини Луцького міського відділу міліції зателефонували мешканці однієї з вулиць обласного центру. Пильні лучани повідомили, що невідомий у дворі будинку приглядається до припаркованих автомобілів.

За вказаною адресою відразу вирушив наряд патрульної служби. Міліціонери в одному з автомобілів виявили, як з'ясувалося згодом,

28-річного лучанина.

Зловмисник, як повідомляє СЗГ УМВС України у Волинській області, пошкодивши замок автівки, проник до салону транспортного засобу, звідки викрав автомагнітолу.

До слова, затриманий уже зізнався у скоєнні ще кількох аналогічних злочинів.

Слідчим відділом відкрито кримінальне провадження за ч. 1 ст. 185 (Крадіжка) Кримінального кодексу України. Триває досудове розслідування.